

på „mindre end 14 000 kr.“, er dette en absurditet; både rent praktisk og logisk burde den lyde på „ikke over 14 000 kr.“

Idet man henviser til de af underskrevne adm. direktør overfor landstingsudvalget fremsatte oplysninger (rigsdagstidende tillæg B 1946—47, spalte 69—74), erindrer man om en anden for foreningen meget alvorlig følge af ejendomsskyldgrænsen. Vurderinger efter kreditforeningslovens § 1, stk. 3 ligger næsten altid endog meget væsentlig over ejendomsskylden. I et betydeligt antal tilfælde afskæres man, som følge af høj vurdering efter nævnte bestemmelse, fra belåning af nybygninger, der i henhold til senere ejendomsskyldvurdering falder indenfor foreningens grænser. Om dette forhold findes udtømmende, og ved 233 eksempler dokumenterede, oplysninger i direktionens skrivelse af 25. september 1946 til indenrigsministeriet.

Man beder indtrængende ministeriet foranledige, at ejendomsskyldgrænsen bortfalder. Skulle ministeriet ikke ønske at ophæve grænsen, beder man om, at denne i hvert fald må blive forandret fra det nuværende „mindre end 14 000 kr.“ til „højst 20 000 kr.“.

Med hensyn til priserne på ejendomme, der ikke er land-, skov- og havebrugsejendomme, har man dels på grundlag af statistisk årbog og dels på grundlag af oplysninger indeholdt i Det statistiske Departements skrivelse af 1. august 1949 (journal nr. 2493-53-6) a'jour ført de i andragender af 17. december 1942 og 30. januar 1946 til indenrigsministeriet indeholdte oplysninger. Salg i almindelig fri handel af beboelsesejendomme samt beboelses- og forretningsejendomme i Jylland fremgår derefter for hele perioden fra kreditforeningsloven til og med 1948, altså for tolv år, af den i bilag 8 indeholdte oversigt.

Det vil af denne oversigt ses, at medens købesummen for ejendomme i byerne i 1937 faldt sammen med ejendomsskylden, er købesummen i 1948 60,3 pct. over ejendomsskyldværdien, og medens købesummen i landkommunerne i 1937 kun lå uvæsentlig over ejendomsskylden, er den nu mere end dobbelt så høj som ejendomsskylden (119,7 pct. højere).

Oversigten i bilag 8 viser endvidere, at når indeks for 1938—39 (det sidste år før krigen) sættes til 100, så er indeks nu 183 for byerne i Jylland og 242 for landkommunerne i Jylland. Det vil sige, at prisen på beboelsesejendomme i byerne er omtrent fordoblet, og prisen på beboelsesejendomme i landkommuner er omtrent 2½ gange så høj nu som før krigen.

Også disse kendsgerninger må tale meget stærkt for, at foreningen opnår en klækkelig forhøjelse af sine udlåns- og vurderingsgrænser.

For tusinder af låntagere er der i årenes løb opstået omkostninger og tab derved, at Jydsk Husmandskreditforening ikke har kunnet opfylde et berettiget prioriteringsbehov, opstået som følge af ejendommens forbedring eller prisstigning, hvorfor pågældende medlemmer har måttet indfri lån her i foreningen og søge lån andetsteds. Dette skyldes, at foreningens udlånsgrænse ikke har fulgt prisudviklingen. Heller ikke nu ligger grænserne på et niveau, der, selv om et prisfald senere indtræder, står i rimeligt forhold til de priser på fast ejendom, der da vil kunne ventes i fremtiden. Når en landejendom eller en beboelsejendom af den type, der normalt hører hjemme indenfor Jydsk Husmandskreditforenings rammer, er blevet belånt her, bør ejeren af pågældende ejendom have krav på med sin første prioritet at kunne forblive her i foreningen, uanset at ejendommen har været underkastet normale forbedringer og normal prisudvikling.

Man er selvfølgelig til tjeneste med enhver yderligere oplysning, som ministeriet måtte ønske.

Den omstændighed, at de ved lov nr. 636 af 30. december 1946 indførte ændringer i kreditforeningsloven kun blev af midlertidig karakter, har skabt en usikkerhed hos det